

VENDIM
Nr. 46, datë 3.7.2017
NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar e	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtar i	“	“

me sekretare Belma Lleshi, në datën 14.6.2017, mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 27 Akti, që u përket:

KËRKUESE: Nevruze Dema

SUBJEKT I INTERESUAR: Drejtoria e Konvikteve të Shkollave të Mesme Tiranë

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë i vendimit nr. 00-2016-2911, datë 9.11.2016, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë.

Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë i shkronjave “c” dhe “ç” të nenit 45, si dhe i shkronjave “c” dhe “ç” të nenit 56 të ligjit nr. 49/2012 “Për organizimin dhe funksionimin e gjykatave administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 15, 17, 18, 33, 42, 44, 52, 131/1/f, 134/1/i dhe 142/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes, Vitore Tusha, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuases, e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Me shkresën e datës 18.4.2012 të Drejtorisë së Konvikteve të Shkollave të Mesme Tiranë, kërkuases Nevruze Dema, me detyrën e edukatores së konviktit, i janë ndërprerë marrëdhëniet e punës për shkak të mbushjes së moshës së pensionit. Duke mos qenë dakord me këtë vendim, kërkuësja i është drejtuar gjykatës me padi me objekt detyrimin e palës së paditur t’i paguajë pagën e një viti punë për zgjidhjen e marrëdhënies së punës pa respektuar afatin e njoftimit, në mënyrë të menjëhershme dhe për shkaqe të pajustificuara etj.

2. Me vendimin nr. 8111, datë 12.7.2013, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur rrëzimin e padisë si të pabazuar.

3. Me vendimin nr. 42, datë 16.1.2014, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur moskompetencën e saj për shqyrtimin e çështjes dhe dërgimin e çështjes në Gjykatën Administrative të Apelit Tiranë.

4. Me vendimin nr. 502, datë 5.3.2014, Gjykata Administrative e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 8111, datë 12.7.2013, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Kundër këtij vendimi, kërkuësja ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë.

5. Me vendimin nr. 00-2016-2911, datë 9.11.2016, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur, për arsye se nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 58 i ligjit nr. 49/2012 “Për organizimin dhe funksionimin e gjykatave administrative

dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative” (ligji nr. 49/2012).

II

6. **Kërkuesja Nevruze Dema** i është drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) sipas objektit, duke paraqitur këto shkaqe në mënyrë të përmbledhur:

6.1. Në gjykatën e shkallës së parë nuk është zhvilluar hetim gjyqësor, nuk është lejuar debat midis palëve ndërgjyqëse dhe kërkuesja nuk është njohur me prapësimet e çështjes, si dhe me konkluzionet e specialistëve të gjykatës apo të ISSH-së. Në Gjykatën Administrative çështja nuk kaloi në seancë gjyqësore, pasi kjo qe paracaktuar në njoftimin e relatorit të çështjes. Hetimi gjyqësor dhe normat procedurale të shkelura në gjykatën e shkallës së parë dhe mosmarrja në shqyrtim nga gjykata e apelit tregojnë se çështja është shqyrtuar vetëm në një shkallë gjykimi, e paravendosur, e gjykuar me anshmëri, si dhe në kundërshtim me të drejtat ligjore dhe kushtetuese të kërkueses. Ligji nr. 49/2012 mosparaqitjen e palëve nuk e konsideron si pengesë për zhvillimin e gjykimit, por nuk përjashton as pjesëmarrjen në gjykim, aq më tepër që përfaqësuesi i kërkueses ka kërkuar të marrë pjesë në gjykim.

6.2. Në vendimet gjyqësore konkludohet se koha e daljes në pension përcaktohet nga punëdhënësi, ndërkohë që është e kundërta, pasi ai përcaktohet nga Kodi i Punës. Veç pushimit të padrejtë nga puna, pala e paditur nuk i ka paguar kërkueses sigurimet shoqërore, ndërkohë që i ka mbajtur nga rroga.

6.3. Vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë është jokushtetues dhe është dhënë në shkelje të ligjit nr. 49/2012. Gjykimi në dhomën e këshillimit në Gjykatën e Lartë është bërë pa njoftim nga ana e Gjykatës, as në faqen zyrtare të saj, ndërkohë që vendimi për mospranimin e rekursit është njoftuar vetëm në faqen zyrtare të Gjykatës, 2 muaj pasi ishte dhënë ky vendim. Koha në të cilën është shqyrtuar rekursi është mbi 2 vjet, ndërkohë që afati i shqyrtimit në Gjykatën e Lartë është 90 ditë.

6.4. Shkronjat “c” dhe “ç” të neneve 45 dhe 56 të ligjit nr. 49/2012 vijnë në kundërshtim me nenet 17 dhe 42 të Kushtetutës, si dhe me nenet e tjera të këtij ligji. Ato nuk respektojnë parimin e barazisë para ligjit, duke vendosur kufizimin e së drejtës së ankimit në bazë të vlerës së aktit që kundërshtohet.

7. **Subjekti i interesuar, Drejtoria e Konvikteve të Shkollave të Mesme Tiranë**, nuk ka paraqitur argumente me shkrim në lidhje me pretendimet e ngritura në kërkesë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkueses

8. Gjykata vëren se kërkuesja legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës. Në lidhje me legjitimitimin *ratione temporis*, sipas nenit 71/a, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, afati për paraqitjen e ankimit kushtetues individual është 4 muaj nga konstatimi i cenimit. Edhe pse ndryshimet ligjore në ligjin organik të Gjykatës janë miratuar me ligjin nr. 99/2016, datë 6.10.2016, sipas nenit 86 të këtij ligji, zbatimi i afateve të reja ligjore ka filluar në datën 1 mars 2017. Bazuar në aktet bashkëlidhur kërkesës rezulton se ajo është paraqitur në Gjykatë në datën 27.2.2017, ndaj në rastin konkret afati i paraqitjes së saj do të llogaritet sipas rregullimeve të vjetra ligjore. Në këtë kuptim rezulton se vendimi më i fundit në kohë, i kundërshtuar nga kërkuesja, është ai i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë i datës 9.11.2016, për rrjedhojë kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor 2-vjeçar.

9. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, Gjykata ka theksuar se bazuar në nenin 131/1/f

të Kushtetutës ajo vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individit për shkeljen e së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi ai të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte, çka nënkupton se kërkuesi duhet t'i shfrytëzojë, në shkallët e sistemit gjyqësor, të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të së drejtës së pretenduar. Mjetet ligjore konsiderohen të shteruara kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimin nr. 48, datë 6.7.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Në kërkesë është pretenduar se në gjykatën e shkallës së parë nuk është zhvilluar hetim gjyqësor, nuk është lejuar debat midis palëve ndërgjyqëse, si dhe kërkuesja nuk është njohur me prapësimet e çështjes dhe me konkluzionet e specialistëve të gjykatës apo të ISSH-së. Po ashtu është pretenduar se në Gjykatën Administrative çështja nuk ka kaluar në seancë gjyqësore, pasi kjo qe paracaktuar në njoftimin e relatorit të çështjes. Gjykata vëren se këto pretendime të kërkueses nuk janë ngritur në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë. Në kushtet kur nuk i janë nënshtruar vlerësimit nga Gjykata e Lartë dhe kërkuesja nuk ka marrë një përgjigje përfundimtare nga gjykatat e zakonshme, në lidhje me këto pretendime, ajo nuk ka shteruar mjetet ligjore në kuptim të nenit 131/1/f të Kushtetutës, si një nga kriteret ligjore për paraqitjen e ankimit kushtetues në kuptim të nenit 71/a, pika 1/a të ligjit nr. 8577/2000.

10. Kërkuesja ka pretenduar gjithashtu edhe se gjykatat kanë keqzbatuar ligjin për zgjidhjen e mosmarrëveshjes. Sipas saj, në vendimet gjyqësore konkludohet se çështja e daljes në pension përcaktohet nga punëdhënësi, ndërkohë që është e kundërta, pasi ai përcaktohet nga Kodi i Punës. Po ashtu, veç pushimit të padrejtë nga puna, kërkueses nuk i janë paguar as sigurimet shoqërore, edhe pse i janë mbajtur nga rroga. Gjykata ka theksuar se interpretimi i ligjit, zbatimi i tij në çështjet konkrete, si dhe vlerësimi i fakteve dhe rrethanave janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimin nr. 3, datë 19.2.2013, të Gjykatës Kushtetuese*). Në kuptim të sa më sipër, Gjykata vlerëson se këto pretendime të kërkueses kanë natyrë ligjore për sa kohë kanë të bëjnë me mënyrën e zbatimit dhe të interpretimit të ligjit, vlerësimin e provave nga gjykatat e zakonshme dhe mënyrën e zgjidhjes së çështjes nga ana e tyre. Për sa kohë që kërkuesja nuk ka mundur t'i ngrejë këto pretendime në nivel kushtetues, ato nuk mund të merren në shqyrtim nga kjo Gjykatë.

11. Kërkuesja ka kundërshtuar edhe disa dispozita të ligjit nr. 49/2012, duke pretenduar se ato bien ndesh me nenet 17 dhe 18 të Kushtetutës. Sipas nenit 131/1/f të Kushtetutës, Gjykata vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë, kurse sipas nenit 134/2 të Kushtetutës individi, si një nga subjektet e parashikuara në pikën 1/i të këtij neni, mund të bëjë kërkesë vetëm për çështje që lidhen me interesat e tij. Gjykata vëren se shkronjat “c” dhe “ç” të neneve 45 dhe 56 të ligjit nr. 49/2012, të kundërshtuara në kërkesë, parashikojnë kufizimin përkatësisht të së drejtës së ankimit dhe të së drejtës për të ushtruar rekurs në varësi të vlerës së aktit të kundërshtuar. Po ashtu, Gjykata, bazuar në aktet bashkëlidhur kërkesës, vëren se kërkuesja ka ushtruar si të drejtën e ankimit, ashtu edhe të drejtën e rekursit në Gjykatën e Lartë, për rrjedhojë ajo nuk provon interesin e saj të drejtpërdrejtë për kundërshtimin e këtyre dispozitave ligjore, për sa kohë që ato nuk kanë sjellë asnjë pasojë për të. Për rrjedhojë, kërkuesja nuk legjitimohet për kundërshtimin e neneve 45 dhe 56 të ligjit nr. 49/2012.

B. Për pretendimin për procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë

12. Sipas kërkueses, vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë është jokushtetues dhe është dhënë në shkelje të ligjit nr. 49/2012. Gjykimi në dhomën e këshillimit në Gjykatën e Lartë është bërë pa njoftim nga ana e Gjykatës, as në faqen zyrtare të saj, ndërkohë që vendimi për

mospranimin e rekursit është njoftuar vetëm në faqen zyrtare të Gjykatës, 2 muaj pasi ishte dhënë ky vendim. Kërkesja pretendon edhe cenimin e së drejtës për t'u gjykuar brenda një afati të arsyeshëm, sepse koha në të cilën është shqyrtuar rekursi i saj është rreth 2 vjet e 8 muaj, ndërkohë që sipas dispozitave ligjore afati i shqyrtimit të çështjes në Gjykatën e Lartë është 90 ditë.

13. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se është në kompetencë të Kolegjit të Gjykatës së Lartë të analizojë dhe të vlerësojë nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit. Kjo është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj (*shih vendimin nr. 45, datë 23.7.2012, të Gjykatës Kushtetuese*). Kolegji i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit është organi që analizon dhe vlerëson nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit, duke vlerësuar kështu nëse rekursi përmban shkaqe për t'u kaluar për shqyrtim në seancë gjyqësore. Sikundër për pranimin, ashtu edhe për mospranimin e rekursit, dhoma e këshillimit, nëpërmjet arsyetimit të vendimeve të saj, luan rolin e një filtri të kërkesave që i drejtohen Gjykatës së Lartë. Në rast se Kolegji në dhomën e këshillimit krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs objektivisht nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, atëherë është në kompetencën e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore (*shih vendimin nr. 6, datë 10.2.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Vetëm fakti i shqyrtimit të rekursit në dhomë këshillimi nga ana e Gjykatës së Lartë dhe mospranimi i tij për shqyrtim në seancë gjyqësore nuk mjaftojnë për të konkluduar se procesi i zhvilluar në atë gjykatë është jo i rregullt nga pikëpamja kushtetuese.

14. Gjykata vëren se sipas nenit 61 të ligjit nr. 49/2012, shqyrtimi i rekursit në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë, si rregull bëhet mbi bazë dokumentesh në dhomë këshillimi. Gjyqtari relator cakton datën dhe orën për shqyrtimin e çështjes në dhomë këshillimi, duke urdhëruar njoftimin e palëve. Sekretaria e gjykatës njofton me shpallje ditën dhe orën e shqyrtimit të rekursit, si dhe përbërjen e trupit gjykues të paktën 21 ditë përpara. Bazuar në informacionin e faqes zyrtare të Gjykatës së Lartë rezulton se administrata gjyqësore ka proceduar me shpalljen e datës 18.10.2016 për njoftimin e seancave gjyqësore të datës 9.11.2016, ku përfshihej edhe çështja e kërkesës, pra ka përmbushur detyrimin e saj ligjor. Kërkesja, edhe pse ka barrën e provës në proces, nuk ka paraqitur asnjë provë për të mbështetur pretendimin e saj. Gjykata vlerëson se kërkesja e ka ushtruar lirisht të drejtën e ankimit nëpërmjet paraqitjes së rekursit në Gjykatën e Lartë dhe Kolegji Administrativ i asaj Gjykate, në përputhje me kompetencat e tij ligjore dhe dispozitat procedurale që rregullojnë gjykimin e çështjeve administrative në atë shkallë gjykimi, ka marrë në shqyrtim shkaqet e paraqitura në rekurs, duke mbajtur një qëndrim të shprehur lidhur me to. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkesës në lidhje me njoftimet është i pabazuar.

15. Në lidhje me pretendimin për mosgjykimin e çështjes brenda një afati të arsyeshëm, Gjykata ka vlerësuar se në bazë të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës, individit legjitimohet për të pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor edhe në këtë drejtim, për shkak se legjislacioni nuk parashikon mjete të tjera juridike efektive për mbrojtjen e kësaj të drejte kushtetuese (*shih vendimin nr. 69, datë 17.11.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Në vlerësimin e një pretendimi të tillë, Gjykata merr parasysh disa elemente, që janë rrethanat e çështjes konkrete, duke pasur parasysh sidomos kompleksitetin e saj, sjellja e kërkesit, sjellja e autoriteteve, si dhe rreziku që passjell për kërkesin kjo tejzgjatje e afateve të gjykimit.

16. Në lidhje me periudhën që duhet marrë në konsideratë rezulton se çështja është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 27.6.2014 dhe është shqyrtuar në dhomën e këshillimit në datën 9.11.2016, datë në të cilën është dhënë edhe vendimi. Pra, kohëzgjatja e shqyrtimit të kësaj çështje nga Kolegji Administrativ është rreth 2 vjet e 4 muaj, edhe pse sipas nenit 60 të ligjit nr. 49/2012 Gjykata e Lartë e shqyrton çështjen brenda 90 ditëve nga data e ardhjes së rekursit dhe akteve

bashkëlidhur prej gjykatës ku është depozituar ai.

17. Në lidhje me kompleksitetin e çështjes, Gjykata vëren se mosmarrëveshja objekt gjykimi është e natyrës administrative, për rrjedhojë gjykimi i saj i nënshtrohet rregullave të ligjit nr. 49/2012. Objekt i padisë së paraqitur në gjykatë është detyrimi i subjektit të interesuar që t'i paguajë kërkuueses pagën për shkak të zgjidhjes së marrëdhënies së punës pa respektuar afatin e njoftimit. Kjo çështje nuk paraqet rrethana të veçanta apo komplekse që mund të justifikojnë një vonesë në shqyrtimin e saj.

18. Vlerësimi i sjelljes dhe interesit të kërkuessit është një element tjetër përcaktues i kohëzgjatjes së arsyeshme të procedimeve. Nga aktet bashkëlidhur kërkesës, Gjykata vëren se kërkuessa ka vepruar në përputhje me të drejtat procedurale, dhe nuk rezulton të jetë bërë shkak apo të ketë shkaktuar vonesa në këtë drejtim.

19. Në lidhje me sjelljen e autoriteteve, Gjykata ka theksuar se neni 42 i Kushtetutës, si dhe neni 6 i KEDNJ-së vendosin detyrimin për organizimin e sistemit ligjor të vendit në mënyrë të tillë që gjykatat të plotësojnë kërkesat e standardeve për një proces të rregull ligjor, përfshirë këtu dhe atë të gjykimit brenda afatit të arsyeshëm. Në këtë drejtim, gjykatat kanë për detyrë të sigurojnë që të gjitha subjektet që marrin pjesë në proces të sillen në mënyrë që të evitojnë çdo vonesë të panevojshme. Lidhur me gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative, Gjykata vëren se neni 3 i ligjit nr. 49/2012, ndër parimet e gjykimit administrativ, ka përcaktuar sigurimin e një procesi të rregullt gjyqësor brenda afateve të shpejta dhe të arsyeshme. Ky ka qenë edhe qëllimi i ligjvënësit në krijimin e këtyre gjykatave. Në këtë kuptim, ligji nr. 49/2012 ka parashikuar afate të mirëpërcaktuara për gjykimin në shkallë të parë (neni 25 për veprimet përgatitore, neni 27 për caktimin e seancës gjyqësore), për gjykimin në apel (neni 48/2 për shqyrtimin e çështjes nga Gjykata e Apelit), si dhe për gjykimin në Gjykatën e Lartë (neni 60/2 në shqyrtim) (*shih vendimin nr. 26, datë 27.3.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Përderisa ligjvënësi ka përcaktuar këto afate kohore (90 ditë në rastin në fjalë), do të thotë se ai i ka konsideruar ato si afate të arsyeshme për t'u zbatuar nga gjykatat administrative. Në këtë drejtim, respektimi rigoroz i ligjit përbën detyrim për Gjykatën e Lartë, për shkak të pozicionit dhe rolit të saj si gjykatë ligji, për sa kohë ajo ka për detyrë të kontrollojë mënyrën e zbatimit të ligjit material dhe procedural nga ana e gjykatave më të ulëta. Po në këtë këndvështrim, Gjykata në çështje të ngjashme ka vlerësuar se justifikimet se shkak i vonesës në shqyrtimin e çështjes është numri i lartë i çështjeve në ngarkim të këtyre gjykatave, nuk janë të bazuara. Ngarkesa e gjykatave nuk është argument kushtetues që mund të justifikojë mosgjykimin e tyre brenda afateve të përcaktuara nga ligjvënësi. Në të kundërt është detyrë e këtij të fundit të marrë masat dhe të gjejë mjetet e duhura për ndryshimin e gjendjes faktike (vonesës në shqyrtimin e çështjeve në Gjykatë të Lartë), me qëllim që ligjet të zbatohen dhe gjykatat e të gjitha niveleve të funksionojnë normalisht (*shih vendimin nr. 26, datë 27.3.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se procesi i zhvilluar në Gjykatën e Lartë ka qenë i parregullt nga pikëpamja kushtetuese, për shkak se çështja nuk është gjykuar brenda një afati të arsyeshëm, siç parashikohet edhe në nenin 60/2 të ligjit nr. 49/2012. Për pasojë, pretendimi i kërkuesses për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor si rezultat i mosgjykitimit të çështjes në Gjykatën e Lartë brenda afatit të arsyeshëm, është i bazuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës, si dhe të neneve 71/a, 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Konstatimin e cenimit të së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor si rezultat i mosgjyqimit të çështjes në Gjykatën e Lartë brenda një afati të arsyeshëm.
- Rrëzimin e kërkesës për pretendimet e tjera.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Fatmir Hoxha, Vladimir Kristo, Besnik Imeraj, Fatos Lulo, Gani Dizdari
Anëtar pjesërisht kundër: Vitore Tusha